

Chúc Tết

TRIỆU TÂN

ANH CÔNG (dịch)

Mồng ba Tết, Trương trưởng thôn sang chúc Tết Lý trưởng thôn.

Trương trưởng thôn hai mươi lăm tuổi, là một vị trưởng thôn vừa mới nhận chức. Lý trưởng thôn năm mươi năm tuổi, làm trưởng thôn đã mười năm. Trương trưởng thôn mới cưới con gái Lý trưởng thôn trước Tết.

Đi dọc đường, Trương trưởng thôn trầm nghĩ, gặp bố vợ nên nói những gì đây? Lần đầu tiên sang chúc Tết bố vợ, cũng phải chúc làm sao tỏ ra có trình độ, đừng để ông già coi thường.

Đương nhiên, Trương trưởng thôn được Lý trưởng thôn hoan nghênh long trọng và nồng nhiệt, tiếp đãi thân thiết và hữu hảo. Sau khi hai bố con ngồi sòng vai trong nhà, liền có người bưng trà mời thuốc, Lý trưởng thôn cầm tay Trương trưởng thôn nói:

- Hôm nay có gió, thời tiết rất lạnh, vai anh còn non, chớ có để cọng!

Trương trưởng thôn đáp:

- Bố ạ, không sao, không sao, không lạnh, không lạnh, con còn trẻ, sức lực dồi dào, đang là lúc gặp núi mở đường, gặp sông bắc cầu! Có gió cũng không sợ, con vừa vận đang ở cái tuổi cưới sòng đập gió đi vận dậm...

Lý trưởng thôn nói:

- Đúng, đúng, khi còn trai tráng bố cũng thế, thời bấy giờ chúng tôi mở đường xây đập, dời núi lấp biển, chịu khó chịu khổ thật sự, chảy mồ hôi, sôi nước mắt thật sự, chứ đâu có ẻo lả, lảng cháng như bọn trẻ bây giờ... Anh Trương, con từ nhà sang đây lúc mấy giờ?

Trương trưởng thôn đáp:

- Bố ạ, con sang chúc Tết bố, tâm tình vừa xúc động vừa phấn khởi, khi từ nhà ra đi, con quên nhìn đồng hồ, dù sao thì lúc đó, mặt trời cũng vừa lên khỏi đỉnh núi!

Lý trưởng thôn bảo:

- Tốt tốt, mặt trời vừa lên khỏi đỉnh núi, là lúc ánh nắng rực rỡ, tinh thần hăm hở, nhưng hôm nay khi con về đến nhà, mặt trời cũng đã lặn, mặt trời nào mà chẳng lặn phải không?

Trương trưởng thôn ngẩn người, bưng chén trà uống từng hớp. Trương trưởng thôn nghĩ bụng, gừng già thì cay, dưa chín thì ngọt!

Trong khi hai bố con nói chuyện, thì đã giữa trưa, cỗ đã bày sẵn, có cả rượu ngon, bố mẹ vợ khoản đãi con rể sang chúc Tết rất thịnh soạn, gà vịt cá thịt, bày ú ụ đầy mâm. Trương trưởng thôn chưa ngồi xuống ghế, đã nâng cốc chúc rượu bố vợ. Lý trưởng thôn cũng vội vàng gấp thức ăn cho con rể, tình cảm nồng nàn, niềm vui hòa quyện. Khi hơi men đã ngà ngà, Trương trưởng thôn cười bảo:

- Bố ơi, bố đức cao vọng trọng, làm trưởng thôn đã mười năm, cầu bố qua còn nhiều hơn đường con đi, có một vấn đề, con xin ý kiến bố, bố xem giải quyết như thế nào? Thôn con có một cán bộ, đêm uống rượu say, ngã vào chuồng lợn, chưa kể đến việc bản thân anh ta võ đầu, mà còn đè chết hai con lợn giống vừa đẻ, bố bảo việc này nên xử lý thế nào?

Lý trưởng thôn hỏi một cách đã tính toán kỹ:

- Anh Trương, thế tay cán bộ đó có là đảng viên không?

Trương trưởng thôn đáp:

- Là đảng viên.

Lý trưởng thôn nói:

- Thế thì dễ thôi, căn cứ vào tình tiết và ảnh hưởng của anh ta, cứ kỷ luật cảnh cáo trong đảng cái đã, cảnh cáo anh ta từ nay về sau uống in ít rượu, không say rượu; sau đó phạt tiền thật nặng, chẳng phải anh ta đã đè chết hai con lợn giống là gì? Cứ coi giá hai con lợn giống bằng giá hai con lợn to mà bắt anh ta trả tiền. Không như vậy, chẳng bao giờ anh ta chịu rút ra bài học, có thể sau này còn tái phạm, không làm như vậy, thì không dẹp nổi cảm phần của dân... Anh xem bố nói thế có đúng không?

Trương trưởng thôn nói:

- Anh ta không làm dân cảm phần bố ạ, bà con cảm thấy chuyện này hay đáo để, ai cũng cười ngặt cười nghèo!

Lý trưởng thôn nói:

- Làm gì có chuyện đó, anh ta đè chết lợn của người ta, sao dân lại không cảm phần?

Trương trưởng thôn đáp:

- Bố ơi, về vấn đề này, bố đã thiếu hẳn khâu điều tra nghiên cứu, không đào đến tận gốc rễ ngọn nguồn, hỏi rõ đầu đuôi, anh ta ngã vào chuồng lợn nhà mình, đè chết lợn nhà mình.

Lý trưởng thôn bỗng sặc mùi rượu, ho tới mức mặt đỏ tưng bừng, mắt này lura.

Mẹ vợ Trương trưởng thôn nhìn con rề, giơ đũa chỉ vào những bát, những đĩa đầy ẩm ắp trên mâm giục con rề:

- Gắp ăn đi con, gắp ăn đi!

Bà sợ ông chồng nghe những lời vừa rồi cái tiết, nổi khùng, làm không khí trở nên căng thẳng, làm méo mó mối quan hệ, cho nên bà giục: ăn thức ăn đi, ăn thức ăn đi, bà nghĩ khi ăn thức ăn sẽ bịt được mồm hai người, sẽ không nói chuyện được nữa.

Lý trưởng thôn không tức giận, Lý trưởng thôn cũng không nổi khùng. Lý trưởng thôn biết con rề sang chúc Tết, người ta còn đem Tết rượu, Tết thuốc, Tết bánh kẹo, Tết điểm tâm, mặt khác anh ta chẳng phải như con trai mình đó sao? Bố con tức giận nổi khùng, thì ông bố đã tỏ ra thiếu trình độ, mười năm làm trưởng thôn coi như công toi.

Lý trưởng thôn học vợ, cười hì hì, giục Trương trưởng thôn:

- Ăn thức ăn, ăn thức ăn đi con, trông kìa, các món đều nguội cả rồi!

Tình cảm mặn nồng, niềm vui hòa quyện.

Ăn xong, Lý trưởng thôn lại sóng vai ngồi cùng Trương trưởng thôn, bung chén trà lên uống. Lý trưởng thôn nói:

- Anh Trương, anh đã được nghe câu chuyện này chưa? Mùa đông năm ngoái, một cán bộ ủy ban xã đến thôn chúng tôi chỉ đạo trồng cây gây rừng, buổi trưa không có cơm ăn, bị đói, đã khóc bỏ về.

Trương trưởng thôn hỏi:

- Úi chà, sao anh ta không ăn cơm?

Lý trưởng thôn đáp:

- Anh ta mới tham gia công tác, chưa có kinh nghiệm, anh ta xuống thôn không gặp cán bộ chúng tôi trước, đã đi trồng cây với bà con, kết quả đến trưa mọi người về nhà ăn cơm, còn trệt khác một mình anh ta phơi lạnh ở ngoài đồng, hôm ấy gió vừa to vừa mạnh, rung chuyển cả rừng núi!

Trương trưởng thôn nói:

- Bố ơi, bố là trưởng thôn, tại sao lại để cán bộ xã chịu đói chịu rét như thế?

Lý trưởng thôn đáp:

- Như thế tốt chứ! Như thế là để rèn luyện anh ta, anh ta vừa vẫn đang ở độ tuổi có thể cười sóng đập gió đi muôn dặm! Anh Trương, việc này không oán trách bố được, mà oán trách anh ta, anh ta còn trẻ con, vết mũi chưa sạch, lại dám hoa chân múa tay, giờ lý sự với bố!

Trương trưởng thôn tự dưng giật nảy vai, suýt nữa rơi cái chén bưng trên tay.

Khi mặt trời khuất núi, Trương trưởng thôn về đến nhà. Bước vào trong nhà, Trương trưởng thôn nói với vợ:

- Quế Hoa, em hãy nghe cho rõ, nhớ cho kỹ, sang năm chỉ cần bố em vẫn còn làm trưởng thôn, anh tuyệt đối sẽ không bao giờ sang chúc Tết ông ta nữa... Năm nay sang chúc Tết, đâu có phải chúc Tết, mà là đầu đá nhau, mẹ kiếp, mọi ngón đòn, cả ngấm ngầm lẫn công khai, lão già đã giở ra hết, không thiếu một thứ nào.

Quế Hoa nói:

- Em biết rồi, mẹ em vừa gọi điện sang.

Trương trưởng thôn hỏi:

- Mẹ em bảo sao?

Quế Hoa trả lời:

- Mẹ em bảo, anh thôi quách chúc đầu sai trưởng thôn đi, không thì đừng bao giờ vác mặt sang chúc Tết nữa, mẹ có bệnh tim, mẹ sợ anh và bố choảng nhau... Anh hãy nghe cho rõ, nhớ cho kỹ.